

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 30/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/189/2022 z 24. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) s poukazom na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom okresného súdu sp. zn. 0Tp/189/2022 z 24. júla 2023. Žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatného pripojeného spisového materiálu, ktorý si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, vyplýva, že sťažovateľ bol celkom trikrát ustanovený obhajcom obvineného [REDAKOVANÉ] (opatrením okresného súdu sp. zn. 0Tp/189/2022 z 28. júna 2022, opatrením sp. zn. 0Tp 45/2023 z 3. februára 2023 a opatrením 0Tp/77/2023 z 22. februára 2023, pozn.). Po ukončení zastupovania uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou sp. zn. 0Tp/189/2022 z 12. júna 2023 priznal sťažovateľovi odmenu a náhrady za poskytovanie právnych služieb (vrátane DPH) v sume 1 759,08 eur. Napadnutým uznesením sp. zn. 0Tp/189/2022 z 24. júla 2023 okresný súd konajúcou sudkyňou

sťažnosť sťažovateľa ako obhajcu vo vzťahu k uplatnenému nároku na odmenu a preukázateľných výdavkov zamietol. Sťažovateľ je toho názoru, že konanie okresného súdu uznesením sp. zn. 0Tp/189/2022 z 24. júla 2023 pri rozhodovaní o trovách obhajoby vo vzťahu k poradám s obvineným uskutočnených v dátumoch 11. júla 2022, 15. februára 2023 a 8. marca 2023 je arbitrárne, ústavne neudržateľné, v konečnom dôsledku v rozpore s očakávaniami vo vzťahu ku konaniu súdu podľa čl. 2 ods. 2 ústavy a ním napádané uznesenie okresného súdu nemá oporu v zákone.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vytyka okresnému súdu, že v rámci odôvodnenia napádaného uznesenia neuviedol, o ktoré konkrétne ustanovenie, resp. ustanovenia zákona opiera vyjadrený názor v rámci uznesenia o sťažnosti. Podľa jeho názoru samotná existencia inštitútu sťažnosti proti rozhodnutiu o priznaní trov trestného konania je potvrdením skutočnosti, že aj sám Trestný poriadok týmto pripúšťa zlyhanie ľudského faktoru, čím dáva možnosť dodatočného zhojenia prípadných nedostatkov. Preto nerozumie argumentácii okresného súdu, že sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov obhajoby nemôže slúžiť ako prostriedok, ktorým sa má docieľiť náprava, keď logickým výkladom § 553 ods. 6 Trestného poriadku možno dospieť k záveru, že zmyslom sťažnosti je umožnenie flexibilného preskúmania a prípadnej nápravy pochybení, ktoré sa v práci súdu môžu vyskytnúť, a to aj prípadne na základe dôkazov, ktoré v pôvodnom konaní neboli vykonané.

4. Právny názor vyjadrený v uznesení sp. zn. 0Tp/189/2022 z 24. júla 2023 sťažovateľ považuje za porušenie princípu právnej istoty. Je prácou advokáta postupovať tak, aby konal v čo najlepšom záujme svojho klienta. Jedným z krokov naplnenia tohto cieľa je napríklad aj vykonanie porady s obvineným. Obhajca slúži na to, aby vedomosti z oblasti práva, ktorými disponuje, zrozumiteľnou formou sprostredkoval svojmu klientovi a následne na základe komunikácie s osobou obvineného spoločne dospeli ku konsenzu týkajúcemu sa nadchádzajúcich krokov v rámci obhajoby.

5. Sťažovateľ súčasne kategoricky odmieta výrok sudkyne, že bol ako obhajca pasívny, a to z dôvodu, že z jeho strany nešlo o nepreukázanie skutočnosti vykonania porady s obvineným, keďže jej uskutočnenie bolo osvedčené prostredníctvom podpísaného prehlásenia obvineného [REDAKOVANÉ]. Ak by teda bol, ako súd tvrdí, pasívny, tak by nepriložil ako dôkazný materiál klientom potvrdené vykonanie porady. K tomu poznamenal, že v prípade, keď je obvinený stíhaný na slobode, a nie väzobne, resp. ak si neodpykáva trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ostáva súdu pri verifikácii vykonaní porad „len dôverovať“ obhajcovi, že dané porady boli skutočne vykonané na základe prehlásení obvineného.

6. V závere sťažovateľ podotkol, že účelom tejto sťažnosti nie je primárne získanie odopretých finančných prostriedkov, ktoré mu bezpochyby právom patria; snahou sťažnosti je podrobenie testu ústavnosti ním tvrdeného formalistického, arbitrárneho a ústavne neudržateľného konania súdu (sudcu) v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o trovách obhajoby, ktoré podľa neho spĺňa ústavnoprávny rozmer. V jeho prípade síce ide o „zanedbateľný“ úkon právnej služby, no v budúcnosti môže ísť o aplikáciu daného právneho názoru na prípad závažnejšieho charakteru, čo do dôsledkov môže spôsobiť iné následky ako len nepriznanie „*pár porad s obvineným*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Napriek istej nepresnosti prvej časti ústavnosťažnostného petitu, ktorým sťažovateľ namieta „postup“ okresného súdu, je nesporne podstatou ústavnej sťažnosti porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie rovnosti strán sťažovateľov (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny s poukazom na čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky o priznaní trov obhajoby v sume 1 759,08 eur namiesto sťažovateľom uplatnených 2 355,80 eur.

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces:

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

9. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je zrejmé, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozsudok ESLP z 23. 9. 1997 vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 22410/93). V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

10. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa (I. ÚS 353/2016) a môže zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov týkajúcej sa trov konania len vtedy, ak by závery

všeobecných súdov zahŕňali črty svojvôle a interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem by predstavovala extrémne vybočenie z pravidiel (IV. ÚS 248/08). Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015, I. ÚS 540/2022).

11. V zmysle uvedených východísk sa ústavný súd zameril na posúdenie, či sa okresný súd adekvátne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa, ktorú uplatňoval v podanej sťažnosti, a či nepriznanie nároku na odmenu a náhradu hotových výdavkov v rozsahu požadovanom sťažovateľom okresným súdom nevykazuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania.

12. I keď okresný súd nevyhovel sťažovateľovej požiadavke na trovy obhajoby v celom rozsahu, podstatou v okolnostiach prerokúvanej veci zostalo „už len“ rozdielne posúdenie otázky, či sťažovateľovi patrila odmena ustanoveného obhajcu za tri ním tvrdené porady s obvineným [REDAKOVANÉ], a to „prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom 11. júla 2022“, „prevzatie a príprava obhajoby z 15. februára 2023“ a „prevzatie a príprava obhajoby 8. marca 2023“, keď ostatná odmena obhajcu, či už priznaná alebo nepriznaná, sporná nebola.

13. Ústavný súd posúdil napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie aj v intenciách rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky, ktoré síce sťažovateľ nepredložil, ale ústavný súd si ho od okresného súdu (spolu s vyúčtovaním odmeny a sťažnosťou sťažovateľa, pozn.) zadovážil, pretože tieto rozhodnutia nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, I. ÚS 540/2022), keď uznesenie okresného súdu vydané vyššou súdnou úradníčkou predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu a sudkyňa naň v napadnutom uznesení aj odkazuje.

14. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa treba konštatovať, že okresný súd tak v napadnutom uznesení, ako aj v uznesení vydanom vyššou súdnou úradníčkou ním namietané nepriznanie odmeny obhajcu za tri úkony odôvodnil dostatočne podrobne. V stručnosti možno konštatovať, že úkon prvej porady sťažovateľa s obvineným 11. júla 2022 okresný súd nepovažoval za dostatočne preukázaný a písomné prehlásenie obvineného a potvrdenie o jeho predvedení nemala vyššia súdna úradníčka k dispozícii. Okresný súd pritom nespochybnil, že sa sťažovateľ ako ustanovený obhajca musel po opätovnom ustanovení oboznámiť so stavom trestného konania, avšak nie prostredníctvom prevzatia a prípravy obhajoby, pretože to vykonal už pri prvotnom ustanovení. Okrem iného považoval postup vyššej súdnej úradníčky za správny, keď obhajcovi priznala náhradu len tých trov konania, ktorá bola zistiteľná v čase jej rozhodovania. Účtované úkony za porady s obvineným 15. februára 2023 a 8. marca 2023 neboli uznané z dôvodu, že v trestnom konaní neboli vykonané žiadne úkony, s ktorými by sa sťažovateľ ako obhajca musel oboznámiť, čo sudkyňa v napadnutom uznesení odobrila s tým, že odmenu za prevzatie a prípravu zastúpenia nemožno priznať opakovane. V oboch rozhodnutiach okresný súd poukázal i na § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení neskorších predpisov

(ďalej len „vyhláška“). Podľa vety za bodkočiarkou uvedeného ustanovenia sa dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody; takéto potvrdenie však predložené nebolo.

15. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa účelu sťažnosti, ktorá nemá slúžiť ako prostriedok nápravy, resp. zvrátenia skoršej procesnej pasivity obhajcu, ústavný súd poukazuje na to, že hoci Trestný poriadok trovy konania výslovne nedefinuje, treba za ne, tak ako v každom súdnom konaní, považovať preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky vzniknuté v súvislosti s uplatňovaním, resp. bránením práva. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že východiskom okresného súdu pri rozhodovaní o výške trov (odmeny obhajcu) bola skutočnosť, že sťažovateľ nepreukázal včas dôvodnosť ním uplatnených nárokov na odmenu obhajcu za tri úkony, a ani dodatočne rukou písané potvrdenie o porade s obvineným klientom okresný súd nepovažoval za dostatočné pre absenciu dátumu, časového rozsahu aj miesta vykonania porady.

16. Sudkyňa okresného súdu v napadnutom uznesení poukázala i na skutočnosť, že konanie o sťažnosti nemôže slúžiť ako dodatočný reparačný mechanizmus pre prípad opomenutia povinnosti obhajcu riadne vyúčtovať finančné náležitosti povinnej obhajoby. Z uvedeného možno vyvodiť osobitný akcent sudkyne na skutočnosť, že nárok na odmenu musí obhajca svojou žiadosťou o jej priznanie v príslušnom trestnom konaní nielen tvrdiť, ale aj riadne preukázať, a to najneskôr do rozhodnutia v tomto prípade vyššieho súdneho úradníka. Takýto výklad zasahuje do štandardného vnímania obmedzeného revízneho princípu v sťažnostnom konaní, v zmysle ktorého nadriadený orgán pri rozhodovaní vychádza zo skutkového stavu zisteného pri rozhodovaní, a teda nie je viazaný skutkovým stavom, na podklade ktorého rozhodoval podriadený orgán a vydal uznesenie napadnuté sťažnosťou (Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol. Trestný poriadok I. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 1154.), čo je dôsledkom skutočnosti, že v sťažnosti možno uvádzať aj nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli známe v prvostupňovom konaní (§ 189 ods. 2 Trestného poriadku). V tomto názore možno pripustiť určitý formálny prístup okresného súdu k chápaniu procesných povinností obhajcu, ktorý má zjavne pôvod v osobitnom predmete jeho rozhodovania (nárok na odmenu ustanoveného obhajcu, pozn.), keď povinnosť tvrdiť (návrhom žiadať o priznanie) a dokázať (predložiť dôkazy, ktoré nie sú súčasťou spisu) uskutočnené úkony právnej služby viaže na moment vydania rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, keď následne sudca ako nadriadený orgán už len preskúmava správnosť výrokov prípadnou sťažnosťou napadnutého uznesenia. V prejednávanom prípade je nutné konštatovať, že samosudkyňa zrozumiteľne vysvetlila, akými úvahami sa spravovala pri rozhodovaní o uplatnenom nároku obhajcu, a i keď svoju argumentačnú bázu nepodoprela odkazom na referenčné právne normy, doktrínu či prax súdov (ako správne uvádza samotný sťažovateľ), je zjavné, že ide o jednu z možností výkladu príslušnej právnej úpravy trov trestného konania. Avšak za takéhoto stavu, keď sa ako nie arbitrárny javí tak výklad okresného súdu, ako aj výklad zastávaný sťažovateľom (body 4 a 5 tohto uznesenia), ústavný súd nenachádza dôvod do rozhodnutia okresného súdu v prejednávanej veci zasiahnuť, osobitne za situácie, keď nie je jeho úlohou „perfekcionisticky prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k urobeným čiastkovým procesným úkonom príslušného súdu mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, preto je jeho povinnosťou rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi

do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup, hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup *contra legem*, protiústavnosť konania nezaloží. Napokon ústavný súd neprístupuje ani k vyhoveniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemali podstatný dosah (m. m. I. ÚS 525/2023).

17. Odôvodnenie napadnutého uznesenia tak nebolo v prerokúvanej veci spôsobilé vyvolať kasačnú intervenciu ústavného súdu, a to ani vo vzťahu k nie celkom správne názoru okresného súdu o zmysle sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka (posledná veta bodu 15 tohto uznesenia), keďže sťažovateľovi poskytlo relevantnú a dostatočnú odpoveď už aj uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou.

18. Vzhľadom na dosiaľ uvedené a vzhľadom na „druhotnosť“ charakteru rozhodovania o trovách konania nemožno tak prijať záver, že by okresný súd postupoval svojvoľne alebo zjavne neústavným spôsobom vykladal, resp. aplikoval príslušné právne predpisy. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov obhajoby postupoval podľa vyhlášky s adekvátnym prihliadnutím na vyčíslenie odmeny ustanoveného obhajcu predloženého sťažovateľom, a preto napriek pochopiteľnému a čiastočne legitímnemu nesúhlasu sťažovateľa, ktorý vyjadril vo svojej ústavne sťažnosti, ústavný súd v tomto prípade nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia napadnutého uznesenia okresného súdu.

19. Ústavný súd tak uzatvára, že v tomto konkrétnom prípade nie je napadnuté uznesenie okresného súdu takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a nedošlo ním k takému extrémnemu vybočeniu z princípu spravodlivosti, ktoré by mohlo nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu. Preto, nezistiac medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením žiadnu príčinnú súvislosť, považoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu za zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok:

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vrátane jej petitu na troch miestach spomína aj porušenie svojho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy (bez konkretizácie príslušného odseku, pozn.), čl. 11 ods. 1 listiny s poukazom na čl. 1 dodatkového protokolu uznesením. Treba konštatovať, že tieto svoje námietky adekvátnym ústavnoprávnym spôsobom neodôvodnil.

21. Ústavný súd s poukazom na už uvedené závery okresného súdu konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť uplatnenia náhrady trov konania zachovanú. Procesný úkon, ktorým si náhradu trov konania uplatnil, však okresný súd nepovažoval za dostatočne dôkazne podložený, preto náhradu trov obhajoby sťažovateľovi nepriznal v ním požadovanom rozsahu. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd poskytol sťažovateľovi základnému právu podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny

a právu podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ochranu ústavne akceptovateľným spôsobom a chýbajúca argumentácia nie je spôsobilá na spochybnenie tohto záveru.

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť, keď v tejto časti do úvahy pripadalo aj jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. januára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu